

2. Курс кримінології: Особлива частина : Підручник: У 2 кн. / М.В. Корнієнко, Б.В. Романюк, І.М. Мельник та ін.; За заг.ред. О.М. Джузи. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – 480 с.

Ключові слова: проституція, повії, легалізація, злочинність, послуги інтимного характеру.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Дикий О. В.

Матюшенко Катерина Олегівна

студентка 4-го курсу Інституту кримінальної юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОРОТКОСТРОКОВИХ ВИЇЗДІВ З МІСЦЬ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ В УКРАЇНІ

Короткострокові виїзди за межі місць позбавлення волі є одним із загальновідомих заходів заохочення, який застосовується до засуджених осіб. Проте, даний інститут не має чіткої нормативно-правової бази та визнається вченими недостатньо врегульованим, оскільки у науковій доктрині відсутній єдиний підхід до визначення його правової природи.

У науковій літературі сталою є думка, за якою під виїздами засуджених до позбавлення волі за межі колонії слід розуміти тимчасове перебування засудженого за її межами, що дозволяється адміністрацією установи та є складовою частиною кримінального покарання, з наділенням засудженого деякими елементами правового статусу громадянина, пов'язаними з відсутністю ізоляції від суспільства. Виїзди надаються з метою посилення виховного впливу і необхідності спілкування засудженого з зовнішнім світом, сприяють його виправленню та включає у себе: а) переміщення (проїзд) по шляху проходження від місця дислокації установи до місця проведення виїзду (шлях туди); б) тимчасове перебування в місці проведення виїзду; в) переміщення (проїзд) від місця проведення виїзду до місця дислокації колонії (шлях назад) [3, с. 100].

Питання надання засудженим короткострокових виїздів за межі місць позбавлення волі регулюється Кримінально-виконавчим кодексом України, який встановлює підстави та певні елементи порядку надання таких виїздів. Але його норми переважно мають бланкетний характер та відсилають до відомчого нормативно-правового акту Інструкції про порядок надання засудженим короткочасних виїздів за межі установ виконання покарань, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 22.11.2011 р. № 3361/5 [2].

Засудженим, які тримаються у виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання, дільницях соціальної реабілітації виправних колоній мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання і виправних колоніях середнього рівня безпеки та виховних колоніях, дозволяються короткочасні виїзди за межі колонії на території України на строк не більше семи діб, не включаючи часу, необхідного для проїзду в обидва кінці (не більше трьох діб), у зв'язку з такими винятковими особистими обставинами: а) смерть або тяжка хвороба близького родича, що загрожує життю хворого; б) стихійне лихо, що спричинило значну матеріальну шкоду засудженому або його сім'ї; в) одержання медичної допомоги, якщо така допомога не може бути надана на території відповідного місця позбавлення волі [1].

Також інструкція містить перелік суб'єктів, які приймають рішення щодо надання засудженим права на короткочасний виїзд, які документи для цього необхідні, описується процедура звернення засудженого для надання такого дозволу, визначається ряд обов'язків, які покладаються на засуджених під час перебування за межами установи тощо.

Однак недостатньо врегульованими залишаються питання забезпечення безпеки осіб, які постраждали від вчиненого злочину. Зокрема, вважаємо доцільним повідомлення потерпілого чи його родичів про перебування засудженого за межами виправної установи із обов'язковим зазначенням строків.

Також пропонуємо розширити перелік обставин, які адміністрація установи братиме до уваги при розгляді питання щодо доцільності надання виїзду. При цьому необхідно враховувати тяжкість злочину, міру покарання, відбутий строк. Це в свою чергу сприятиме їх більш широкому застосуванню у практичній діяльності установ виконання покарання та їх безпосередньої реалізації як засобу стимулювання правослухняної поведінки засуджених.

Нарешті збільшити строк перебування за межами виправної установи для осіб, що працюють у виправних установах, що в свою чергу може стати стимулюючим елементом для засуджених осіб.

Деякі науковці звертають увагу законодавця на те, що особа, яка перебуває в СІЗО, не має права на короткочасний виїзд за межі СІЗО за жодних обставин. Тобто, вони наголошують на тому, аби виокремити обставини та підстави, за яких така особа матиме право на короткочасний виїзд.

Підводячи підсумок вищевикладеного, можна впевнено стверджувати, що даний інститут є надзвичайно важливим, оскільки певним чином готує засудженого до вибуття з виправного закладу, є одним із способів підтримання соціальних зв'язків, що витікає з відсутністю повної ізоляції від суспільства. Це, в свою чергу, свідчить про соціальну спрямованість короткочасних виїздів. На нашу думку, законодавцеві слід приділити більшу увагу нормативному закріпленню

порядку надання дозволу, підстав та умов, за якими засудженим надаватиметься право на короткострокові виїзди за територію місць позбавлення волі.

Список використаних джерел

1. Кримінально-виконавчий кодекс України //Відомості Верховної Ради України (ВВР) від 23.01.2004. — № 3, стаття 111.
2. Інструкція про порядок надання засудженим короткочасних виїздів за межі установ виконання покарань [Електронний ресурс]: наказ Міністерства юстиції України від 22.11.2011 р. № 3361/5 — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1372-11>
3. Щербакова М. В. Право осужденных на выезд за пределы исправительного учреждения / М. В. Щербакова // Вестник Челябинского государственного университета. Научный журнал. — 2007. — № 9. — С. 99-102.

Ключові слова: короткострокові виїзди, засуджених, тимчасове перебування, позбавлення волі, установи виконання покарання.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Черкасов С. В.

Мироненко Катерина Олександрівна

студентка 4 курсу Інституту кримінальної юстиції

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ ПАРЕТО ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ОСОБИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗЛОЧИНЦЯ

Для країн європейського простору, досить гостро та неодноразово піднімається теми викорінення проблем корупції у рядах всіх сфер будівництва прогресивного суспільства в індустріальному просторі. Наша країна не є виключенням. Викорінення та протидія злочинів у сфері економіки є досить актуальною та невирішеною проблемою сьогодення. Важливим аспектом кримінологічного аналізу економічної злочинності є кримінологічна характеристика особистості економічного злочинця. Кримінологічний підхід до вивчення особи економічного злочинця є комплексним, оскільки, зокрема, охоплює соціологічні, кримінально-правові, психологічні, педагогічні аспекти наукового аналізу. Тому, опираючись на аналіз злочинця, сфери здійснення кримінальних злочинів у сфері економіки ми дізнаємося загадковість поняття принципу про який зазначено у темі статті.

Метою дослідження: розглянути з різної точки зору, через призму внутрішнього бачення та світовідчуття за допомогою Принципу Паретто 20% елітних злочинців, які вчиняють 80% гучних та про-